

De Quaker Retraite

Van 9 tot 11 februari

De Benedictijnse St. Willibrordsabdij is al jaren ons thuis voor de Quaker retraites. We waren er nu met 14 deelnemers. We maakten voor een klein deel de diensten van de monniken mee en hadden ons eigen programma waarin de stilte een belangrijke rol speelden.

gesprek vanuit de stilte

Verslagje van mijn ervaringen door Mattanja Schwencke

Tijdens de retraite is van alles opgeborreld en weer wat weggezakt. Ik beperk mijn verslagje tot de oogst:

Een brokje beton uit een restantje productiebos achter het klooster. Het licht viel erop en ik vond het mooi, terwijl ik beton over het algemeen erg lelijk vind. Ik constateerde dat iets wat kapot is, soms mooier is dan toen het nog intact was. Dat paste bij wat eerder was gepasseerd tijdens de gesprekken uit de stilte: *There is a crack in everything, that's how the light gets in.* (L. Cohen). Het brokje ligt nu op mijn vensterbank.

Ik hoef geen mens uit één stuk te zijn. Ik ben een mens uit vele stukjes, net als glas in lood of mozaïek, en dat is goed. Ik heb hier naderhand nog veel over nagedacht. Ben ik nog steeds in de ontwerpfasen? Voeg ik nog stukjes toe, verplaats ik andere naar een minder prominente plaats? Maar, bedacht ik later, misschien ben ik al helemaal af en komt dat naar voren waar het licht op valt. Soms iets wat ik zelf nog nooit had opgemerkt, soms iets dat ik al lang niet meer had gezien. Soms even, heel kort en soms langere tijd.

Dankbaarheid, omdat ik voelde dat ik welkom was, gebutst, gebarsten, met reparaties. Dankbaar voor de opzet van de retraite, de organisatie en de begeleiding van Marlies. Dankbaar voor de blauwe druifjes en de sneeuwklonnes in ons midden, voor het onderdak, het eten, de thee, het bankje waar ik mijn voeten op kon zetten. Het was een mooi weekend.

Ik had een paar dagen nodig om het klooster te verwerken, oftewel aan mijn eigen huis te wennen. Ik ben nu begonnen met kaarten te tekenen.

Wat spreekt het kloosterleven mij aan, die eenvoud, de vele stiltes en dus pauzes tussen de bezigheden door. Dat zou ik mee kunnen nemen in mijn eigen leven. Daar was ik overigens al mee begonnen.

Het bovenpersoonlijke van de zang van de monniken, het leek wel of zelfs

de tekst er weinig toe deed, eerder de sfeer. De sfeer leek volkomen ego-loos, het steeg als het ware boven het persoonlijke uit. En dat alles van een schoonheid in eenvoud, die zelfs afstraalde van de kerk en de gebouwen. Als apotheose was er dat prachtige gebrandschilderde raam, die kleuren! Misschien neem ik volgend jaar de gitaar mee.

Glas in lood

Uit het boek van Marlies Tjallingii

Quaker meeting

*Stilte is het lood, waar het
glas in gevat is.*

*Verskillende mensen bij el-
kaar,*

*die allemaal iets bijdragen,
hele stille meetings,*

*In de meeting kleur bekennen,
als we iets bijdragen.*

*De Geest heeft de mens nodig om zijn werk te doen.
Het spirituele is de kern van onze boodschap.*

*Wie van de eeuwige bron drinkt,
Drinkt van het leven.*

*Wie de eeuwige bron vindt,
die vindt het leven.*

*Licht dat ons aan-
stoot in de morgen.*

*Hoe schijnt het
Licht door mij?*

*Glas in lood,
gebroken en toch
één geheel.*

